ఊహాతీతులు

డి. హనుమంతరావు.

క్రొంద రేఎనిచేసినా అంతరార్థం అద్దంలో చూపెట్టినట్టు చాలా స్పష్టంగా తెలిసిపోతుంది కొందరి విషయంలో అలాక్కాదు మెదడు నెంత యిబ్బంది పెట్టినా ఎని జరగదు స్త్రీ హృదయ మనేది యీ రెండో తరగతికి చెందుతుందని కొంతమంది పెద్దమనుషుల అభిప్రాయం

ఓ నీరెండల సాయంకాలం ఆ కవరు అందుకున్నాక రావుకి తాత్కాలికంగానైనా ఆ అభిప్రాయంతో ఏకీభవించక తప్పలేదు

"రావుగారికి

వచ్చే ఆదివారం సాయంకాలం చెరువు గట్టుమీదికి ఒకసారి రండి ఆరుగంటలకి టీస్టాల్ ప్రాంతంలో మీ కోసం యెదురుచూస్తుంటాను

మంజుల "

అక్షరాలు చూడ్డానికి ముచ్చటగా ఉన్నాయిగాని రావుకంతా మాయగా ఉంది పదిహేను నయాపైసలు ఖర్చుబెట్టి అంత చిన్న ఉత్తరం రాయడం చాలా అరుదు ఆ రెండులైన్లూ పాతికముప్ఫైసార్లు చదివాడు నెహ్రూనగర్‌లో బుధవారం ముద్రపడింది ఆ రోజు లక్ష్మివారం

లక్ష్మివారానికి ఆదివారానికిమధ్య వేరుచేస్తూ నిలిచిన అఖాతంలాంటి మూడు రోజులూ క్షణమొక్క యుగంలా గడిచాయి

చివరి కెలాగయితేనేం ఆదివారమూ వచ్చింది సాయంకాలమూ వచ్చింది

ఆరుగంటలవేళ

నెమ్మదిగా అడుగులువేస్తూ, టీస్టాల్ చేరాడు అప్పటికింకా మంజుల రాలేదు రెండు బస్‌లు మారాలేమో, అనుకున్నటైంకి రావడం తేలికగాదు. పావుగంటపోయాక, ఎనిమిదో నెంబరు బస్ రెండో అంతస్థులోంచి మంజుల మెల్లిగా దిగింది

మంజుల చాలా అందమైన అమ్మాయి లందర్లాగానే ఉంటుంది మామూలుగానిది ఏమన్నా ఉంటే - ఆ చిన్న మొగంమీద గుండ్రంగా నుదుటంతా నిండేట్టు దిద్దిన బొట్టు ఒకటే పచ్చని ఒళ్ళు, లేత నీలం సిల్కుచీర, మొగాన యీ యెర్రని బొట్టు ఒత్తుగా నల్లని జుట్టు, - కదిలే పంచరంగుల చిత్రంలా, అందరిచూపుల్ని

ఆకట్టేస్తుంది మనసు లోపలి చీకటి గుహల్ని వెతుకుతున్నట్టుండే ఆ చూపులు సాధారణంగా ఎవర్నీ చూడవు- యెంతసేపూ గాలిలోకో, నేలమీదికో తప్పించి చూస్తే అవతలివాడికి గొంతు తడబడి మాటలు పొరబడతాయి

రావుని చూడగానే ఆమె చూపుల్ని నేలమీంచి దూరాన నీళ్ళమీదికి తిప్పింది మొగంలో నవ్వు కాంతి లీలగా మెరిసింది

మామూలుమాటలేవో అయాక రోడ్డు దాటి పేవ్‌మెంటుమీద సిమెంటు సోఫాలో కూలబడ్డా రిద్దరూ

"ఆయనకి మీ రంటే యెంతో గురి!' ఆమె అంది

''గురియేమిటి లెండి ' మీ తర్వాత నే నంటే కొద్దిగా అభిమానం అంతే!"

''అలా అనకండి మీ మాట కెంతో విలువిస్తారు నే నంటే యీ మధ్య అసలు బొత్తిగా పొసగడంలేదు !" ఆమె కళ్ళు తడబడ్తూ అటూయిటూ కదిలాయి

"నాతో చాలాసార్లు మీ గురించి చాలా యిదిగా చెప్పాడు '"

''అవన్నీ పాతమాటలు యిప్పుడు నాతో మాట్లాడ్డమే బాధ అన్నట్టు కన బడతారు '"

ప్రణయకలహాల్లో మూడో మనిషి జోరబడ్డం అనేది, కొన్ని ప్రత్యేక పరిస్థితుల్లో తప్పించి తెలివనిపించుకోదు రావు కేం మాట్లాడాలో తట్టలేదు

''మొన్న ఒక ఉత్తరం కూడా రాశారు కొంతకాలం, మళ్ళీ చెప్పే దాకా కలుసుకోవద్దని యెందుకో నా కర్థంగాదు '"

అసలు, మీరేం అనుకోనంటే ఓ మాట చెప్తాను - యీ ఆర్టిస్టులనేవాళ్ళు యెప్పుడూ యింతే అదోలా ఉంటారు ఎప్పు డేం చేస్తారో వాళ్ళకే తెలియదు పిచ్చి ఆవేశ మెక్కువ '

"నేనూ ఒక ఆర్టిస్టునన్నమాట మర్చి పోతున్నట్టున్నారు '" మంజుల నవ్వింది

"అందుకే, ముందుగా చెప్పాను, మీ రేం అనుకోగూడదని ''

"యిందులో అనుకోడాని కేముంది రెండిగాని ఆయన సంగతే ' పోనీ, నా తప్పేమన్నా ఉంటే చెప్పవచ్చుగా !''

''అసలు పట్టించుకోనట్టు మాట్లాడ కూరుకోండి వారంరోజుల్లో వాడే దిగి వస్తాడు, నన్నడిగితే యిలాంటి వాళ్ళ కదే మందు '

మంజుల నీళ్ల మధ్య రాళ్ళకేసి చూస్తూ కాసేపు మాట్లాడలేదు

"యెడబాటంటే యెదలో ముల్లు - అన్నా రెవరో యెడబాటు విరహాగ్నిని రగిల్చి ఎలాంటివాళ్ళనైనా అతికి పారే స్తుంది యిటువంటి పరిస్థితుల్లో దానికి మించిందిలేదు ''

''మొత్తానికి ప్రేమ కథకు లనిపించు కున్నారు '" మంజుల తమాషాగా నవ్వింది

"నేను చెప్పింది నిజంగాదంటారా?"

''అదిగాదు, పట్టించుకోనట్టు ఊరుకో గలిగితే గొడవే లేదు ఊరుకోలేను గాబట్టే, మీదగ్గరకి రావడం''

"నన్నేంచెయ్యమంటారు చెప్పండి!"

''మీ రొకసారి, అసలు గొడవేమిటో తెలుసుకోండి మీ దగ్గిర ఆయనేమీ దాచరు వీలయితే ''

''వీలయితే?"

"వీలయితే ఆయన మనసు మార్చ డానికి ప్రయత్నించండి మీమాట కా దనరు ''

"వాడికన్న మీరే యెక్కువ విలువ యిస్తున్నట్టుంది!"

మంజుల మాట్లాడలేదు యింకేం చెప్పలేనన్నట్టు జాలిగా చూసింది ఎవ రైనా ఆపదలో ఉండి కాపాడమన్నప్పుడు వీలైన సహాయం చెయ్యడం మంచి వాళ్ళ లక్షణం ఒక అందమైన అమ్మాయి, అందులోనూ, మంజుల అడిగినప్పుడు కాదనడం రావుకి చేతగాదు

"తప్పకుండా అడుగుతాను మీ మన సింత బాధపెట్టాడంటే నాకు చాలా కష్టంగా ఉంది అదేమిటో తేల్చుకుంటా నుండండి "

"దయచేసి అంత కోపంగా ఆయన దగ్గరేం అనకండి అసలే చాలాసున్నితం యింక అస్తమానం యిదే ఆలోచించి మనసు పాడుచేసుకుంటారు "

రావుకి నవ్వొచ్చింది యిద్దరూ ఒక మూసలో బొమ్మలే కాస్త అటుదిటైతే సహించలేరు

"మనం మళ్ళీ యెప్పుడు కలుసు కుందాం?"

"మీ యిష్టం. మీ రాయనతో మాట్లా డ్డానికి యెప్పుడు వీలవుతుంది?"

"వీలవడాని కేముంది? యిప్పుడింకా ఏడు కాలేదు యింటిదగ్గరే ఉంటాడు పోయిరానా?"

''వద్దులెండి యిలాంటివేళ చికాగ్గా ఉంటారు ప్రొద్దున్న వెళ్ళడం మంచిది"

"వాడిమొహం! వాడికీ, నాకూ చికా కేమిటి! లోకువగా ఉన్నవాళ్ళమీద ఎగిరి పడ్డం-అంతే!"

"అలా అనకండి" మంజుల మొగం అదోలా ఉంది రావు ధోరణి నచ్చి నట్టులేదు

"సరే. అయితే. రేపు సాయంకాలం యిక్కడే కలుసుకుందాం యీ లోపల నేను వాడితో మాట్లాడతాను"

"మిమ్మల్ని మధ్యలో యిబ్బంది పెట్టాను. ఏమనుకోకండి నేనున్న పరి స్థితిలో తప్పిందిగాదు"

"యిందులో యిబ్బంది కేముంది లెండి అది సరేగాని, రేపు ఎగ్జిబిషన్‌కి మీరేం పంపడంలేదా?"

"ఏం పంపను చెప్పండి పాతవి నాకే బాగున్నట్టు అనిపించడంలేదు

కొత్తగా ఏమన్నా గీయాలంటే మనసు కుదరడంలేదు "

రావు నవ్వాడు ఆమె కళ్ళలోకి చూసి

"యింతమాత్రానికే అలా అయిపోతే యెలా చెప్పండి!''

మంజుల సిగ్గుపడి తల దించుకుంది

* * *

ఆ మర్నా డుదయం యెనిమిది గంట లకి రామ్మోహన్ గదిలో,

"ఏమిట్రా నీ బాధ ?" గోడమూలకేసి మా స్తున్న రామ్మోహన్ నడిగాడు రావు

"బాధ యేముంది, ఏం లేదు ''

''మరి అలా ఒక్కడివీ యిరవైనాలు గ్గంటలూ గదిలో పాతుకుపోతావేం ?''

రామ్మోహన్ మాట్లాడలేదు

"మంజులనికూడా రావొద్దన్నావట!"

"మంజుల చెప్పిందా ?''

"ఆమె చెప్పకపోతే తెలియదేమిటి?"

''తెలియక నేం లే, అంతా నువ్వే ఊహించుకుంటావు !''

"నిజమేనా ?''

"మంజుల నొక్కతెనే రావొద్దన్నది''

''ఆమేం పాపం చేసింది ''

'ఇంకో ఊర్వశి కనిపించిందా ?''

"అందరూ నీ కథల్లో అబ్బాయి ల్లాంటి వాళ్లే అనుకోకు అదేం గాదు!"

''మరి ?''

"ఏమిటి మరి' ?'

"ఆమెని కనబడ వద్దనడ మెందుకు?"

"బలే వాడివి !" గట్టిగా నవ్వాడు రామ్మోహన్ ''

రావు కర్థం గాలేదు

''నే నొకటి తలపెట్టాను దానికి మంజుల అడ్డమనిపించింది కొంతకాలం యిక్కడికి రావద్దన్నది అందుకే అంత కన్నా యింకేం లేదు"

''మళ్ళీ యేమన్నా గీస్తున్నావా ? '

''ఎగ్జిబిషన్ కొకటి గీద్దామని ఉంది ఇందులో ఒకదాన్ని పారిస్ పంపిస్తారు ఆ అంతర్జాతీయ ప్రదర్శనలో పాల్గొంటే చాలు, బహుమతి రానక్కర్లేదు అందుకని కొంచెం జాగ్రత్తగా గీయా లనుకుం టున్నాను ఇది ఆమెతో చెప్పడానికి నే నంటే కొద్దిగా వేళాకోళం, నవ్వు తుంది '' రామ్మోహన్ కొద్దికొద్దిగా కలాలోకంలోకి వెళ్ళిపోతున్నాడు మాట్లాడుతూ యీ లోకానికి దూరంగా యెక్కిడికో వెళ్ళిపోవడం రామ్మోహన్ ప్రత్యేకత

"ఏం గీద్దా మనుకుంటున్నావు ? లాండ్స్కేపా ? పోర్ట్రైటా ?"

''రెండూ కాదు, రెండూ అవును ''

''నీ భాష బాగుందిగాని కొంచెం అర్థ మయ్యేట్టు చెప్పు "

"నేను గీసేది యీ రెండు తరగతులకీ చెందదు, కాని యీ రెంటి లక్ష్యాన్నీ సాధిస్తుంది ''

రావు యింక వినదమేగాని మాట్లాడ్డం తనపని గాదన్నట్టు కూర్చొన్నాడు

''ఒక అద్భుతమూర్తి పోర్ట్రెట్ అది కాని ఆమె రూపం అందులో కనబడదు అందులో ఒక లాండ్ స్కేప్ లాంటిది గీయబడుంటుంది దాన్ని చూడగానే, చూసినవాడి సంస్కారాన్నిబట్టి ఆమె బొమ్మ మెదడ్లో మెదులుతుంది '' రామ్మోహన్ ఆగాడు - రావు కర్థమౌతోందో లేదో అన్నట్లు కళ్లలోకి తేరిపార జూస్తూ

''ఇంకా వివరంగా చెబుతాను విను నీ కందులో కనబడేది ఒకగది గోడలు శిథిలాల్లా ఉంటాయి ఎదురుగా ఒక కిటికీ ఊచల కవతల అందంగా ప్రకృతి దృశ్యం—లోయలు వాగు యెత్తైన చెట్లు గదిలో కిటికీ కెదురుగా కుర్చీ ఆ కుర్చీ మీద మెరుస్తూ బాగా ఖరీదైన దనిపించే చీర ఒకటి అప్పుడే విడిచినట్టు అడ్డదిడ్డంగా మడతలు పడుంటుంది కొసలు నేలమీద జీరాడుతుంటాయి అంతే అంతకన్నా యింకేంకనబడదు అందులో

నీ కేం తట్తోంది? రామ్మోహన్ కళ్ళలో కాంతి రెట్టింపయింది కాసేపాగి మొదలెట్టాడు

"ఆ చీరని చూడగానే, అంతచక్కని చీర కట్టడానికి తగిన ఆమె యెవరో ఒక అందాల రాకుమారి నీలో రూపు దిద్దుకుంటుంది ఆమె ఉండే పరిస్థితులు బాగా లేవు కాని ఆ చీర నలా విసిరి వదిలేయడంలో ఒక రీవి దర్జా కనబడతాయి అది ఆమె పడకగది కిటికీ బయట ఆ సుందర దృశ్యం రకరకాల వేళల్లో రకరకాల రూపాలుదిద్దుకొని ఆమె కళ్లెదుట నిలుస్తుంది అసలలా చూడాలనే ఆమె పడక అక్కడ యేర్పాటు చేసుకుంది ఆ కొండల మధ్య సూర్యుడు యెర్రగా ఉదయించి ఆ వాగుని రక్తపుటేరు చేస్తాడు పున్నమి చందమామ ఆ సెల అలలకి వెండి పూత యిస్తుంది ఆ దృశ్యాలు ఆమెని ఉన్నత భావాంచలాల తేలించి దూరాన ఏవో ఆనందపుటంచుల్ని చేర్చి మురిపిస్తుంటే, తన్ను తాను మరచిన తన్మయత్వంలో ఆమె గంటల ఒరబడి ఆ చీకటిగదిలో నగ్నంగా నిలబడి సౌందర్యారాధనలో సోలిపోతుంది ఆమె యెవరు? యెలా ఉంటుంది? ఊహించుకో గలవా '' రామ్మోహన్ ఆగాడు

''ఆ బొమ్మకి జీవం ఆ చీర ఆ చీరలో వెలుగు, కాంతి నింపితేనే ఆ చిత్రానికి ప్రాణం వస్తుంది అందుకు నీ హృదయంలో ఆమె సాక్షాత్కరించాలి ఆమెని ప్రతీ క్షణం నీ ఆలోచనల్లో చూడగలగాలి ఆమెతో మాట్లాడాలి ఆమె నర్థం చేసుకోవాలి "

ఆ ప్రవాహంలో మధ్య ఒకసారి రావు నిట్టూర్చాడు

''అర్థమైందనుకుంటాను ఆమెని నా ఊహల్లో నిలుపుకోడానికే మంజులని కొంతకాలం దూరంగా ఉండమన్నది

మంజుల నెదురుగా చూస్తూ యింకెవరిమీదా దృష్టి నిలపలేను ... అందుకే, కొంచెం బాధపడ్డా దూరంగా ఉంచడం మంచిదనిపించింది. యిదేమిటో తేలాక ఆమెకి వివరంగా చెప్పి బతిమాలుకోవచ్చు. ఏమంటావు ?''

రావు మాట్లాడలేదు కాసేపు. చివరికి అడిగాడు.

"అంతా బాగానే ఉందిగాని, యిదామెకి స్పష్టంగాచెప్పితే సరిపోయేదిగా !"

"చెప్తే అర్ధం చేసుకుంటుందా ? వాదనకి దిగుతుంది.''

"ఆమెకూడా ఆర్టిస్టేగా ! అర్ధంకాకేమౌతుంది ?''

''అర్ధంచేసుకోలేదని గాదు ; యిదే యింకొకరెవరన్నా అయితే వాళ్ళమీద గౌరవంకొద్దీ అర్ధంచేసుకోవచ్చు. నేననగానే నవ్వి పారేస్తుంది..ఎందుకొచ్చింది? మహా అయితే, ఒకనెల పడుతుందేమో, అంతే !"

రావు, తర్వాత ఏదో పిచ్చాపాటీ మాట్లాడి వచ్చేశాడు.

* * *

మర్నాడు సాయంకాలం నమ్మకంగా అంతా విడమర్చి చెప్పాడు రావు. కాని మంజుల కర్థమయినట్టు తోచలేదు, పైగా బాధ యెక్కువయినట్టుంది.

"వాడి ధోరణిచూస్తే యింకేం చెప్పినా వినేట్టు కనబడలేదు.''

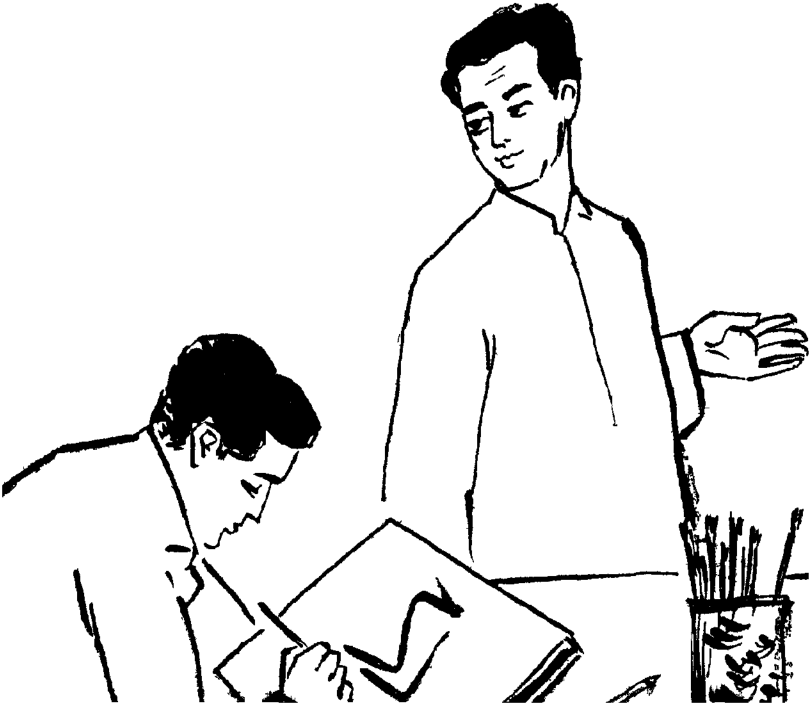

"ఆయన అంతేలెండి, పట్టుదల మనిషి.''

"నేనొకటి చెబుతాను; వింటారా?"

''ఏమిటి?"

''మీరూ గీయండి. వాడికెంతమాత్రం తీసిపోరని ఋజువుచేసుకోండి. అప్పుడు గాని అతగాడికి మీ గురించి సరిగా ఆలోచించడం చేతగాదు!"

మంజుల మాట్లాడలేదు. మంజుల మనసులో తుఫాను రేగుతోందని, ఆ సద్దణిగాక మిగిలిన ప్రశాంతిలో ఆమె యిదివరకటి మనిషిగాలేదని రావుకి తెలుసు.

''యిప్పుడతని ఉద్దేశ్యం అతని ఊహాలోకాల యెత్తుల్ని మీ రందుకోలేరని. అంతకన్నా యెక్కువగా మీరు మీ ప్రజ్ఞ ప్రదర్శించినవాడుగాని అతని భావాలు మారవు."

''ఏం చెయ్యమంటారు, చెప్పండి.''

''అతనికన్నా ఉత్తమ భావాల్ని రంగుల్లో మలచండి. ప్రదర్శించండి... మీకూ నేర్పూ, నైపుణ్యం ఉన్నాయి. నాకుతెలుసు, వాటిని బయటకి తీసుకు రండి. పట్టుదల ఉంటే సాధించ లేనిది లేదు."

"నాకంతా ఏమిటో అనుమానంగా భయంగా ఉంది.''

"మీకే అనుమానమూ, భయమూ అక్ఖర్లేదు. మీకు చేతనైనంత సహాయం చెయ్యడానికి నేనున్నాను. పూర్తి విశ్వాసంతో ప్రయత్నించండి.''

ఆమెకలా భరోసా యిస్తుంటే రావుకి చాలా తృప్తిగా, ఆనందంగా ఉంది.

ఆక్షణంలోనే కాదు; ఆతర్వాత యించుమించు నెలా –

రామ్మోహన్ గది నాలుగు గోడలకి అంకితమయి యేం చేశాడో, యేమయ్యాడో యిద్దరూ పట్టించుకోలేదు; బాగా సన్నిహితులయ్యారు.

ఆ నెలలో మంజుల నాలుగు గీసింది. ఆ నాలుగింటికి రావుని పేర్లు పెట్టమంది.

కథలకి, చిత్రాలకి పేర్లు పెట్టడంలో రావుకి అసమానమైన ప్రజ్ఞవుంది. ఆ ప్రజ్ఞ యీ నాటిది గాదు – కాలేజీలో అమ్మాయిలకి, మేష్టర్లకి పేర్లు పెట్టిన నాటిది!

ఒకదాంటో కనబడేది కొండవాలు, దానిమీద అక్కడక్కడ మోడు చెట్లు. ఆ మోడుచెట్లని ఆకుల్లేవుగాని; పూలని విపరీతంగా తొడిగాయి – ''ఆశాపీడితు" లన్నాడు రావు దాన్ని.

"వంకర గీతలు'' అని పేరు పెట్టిం దాంట్లో కనబడేది కూలి చాలక మాడే కార్మికుల్లాంటి వాళ్ళు ఎందరోకలిసి ఓ పెద్ద మోకుని లాగడం.

కదల్లేని కారుని యెద్దులులాగే దృశ్యం పేరు ''మూగబాధ.''

అసలేదీ, ఏమైందీ తెలియకుండా

అలుక్కుపోయినట్టు రంగులు పులిమిన దానికి "విలయం" అని పేరు పెట్టాడు

బొమ్మలు గీయడం పూర్తయాక రావు మంజులని మూర్తిగారికి పరిచయం చేశాడు మూర్తిగారు చిత్రకళలో ప్రావీణ్యం కలవాడే కాకుండా బాగా ప్రసిద్ధి కెక్కినవాడు కళగురించి ఆయనకి తెలిసినంతగా యింకెవరికీ తెలియదని చాలామందికి నమ్మకం

మూర్తిగారు కూతురుకి రావుకన్నా మంచి అబ్బాయి దొరకడని కొంత కాలంగా అనుకుంటున్నారు

ఒక సెలవురోజున రావు మంజులని, చిత్రాలని ఆయనికి చూబెట్టాడు

ఆయన ఆ చిత్రాలని మెచ్చుకొని ఊరు కోలేదు, మంజులకే తట్టని, తెలియని ఎన్నో మెరుగుల్ని ఆ రంగుల కలయికలోంచి, భాషల్లోంచి యెత్తి చూపాడు ఆ తర్వాత ఆయనే తీసికెళ్ళి అబ్బాస్, బషీర్, శామ్యూల్ యింకా ఊర్లో యితర కళాకోవిదులందరికీ చూపించి వాటిలోని విశిష్టతని విపులీకరించాడు వాళ్ళందరూ మంజుల కళానైపుణ్యాన్ని, నేర్పుని మెచ్చుకున్నారు

ఆ రోజుల్లో యెన్నిసార్లో మంజుల రావుకి కృతజ్ఞత లందజేసుకుంది, యింక యెన్నటికీ అతనిఋణం తీర్చుకోలేనంది అతని సహకారం తోడ్పాటు లేకపోతే, ఆమెలో అంతటి ప్రావీణ్యం ఉన్నట్టు ఆమెకే తెలియదేమో ।

రావు కా నెల చాలా ఉల్లాసంగా ఉంది మంజుల ఆరవిచ్చిన గులాబిలా ఉంటుంది అంతకు ముందు ఆమె రామ్మోహన్ వంక చూసినప్పుడల్లా గుండెలో ముళ్ళు గుచ్చుతున్నట్టుండేది ఇప్పుడింక మంజుల అతన్నించి దూరంగా జరిగినట్టే—తన వైపు: రావు తృప్తికి పరిమితిలేదు

*　*　*

ప్రదర్శన మొదలయింది

ఎన్నో ఊళ్లనుంచి ఎందరో కళాకారులు ప్రదర్శనలో పాల్గొన్నారు

రామ్మోహన్ చిత్రం—'రసమయి'—ప్రదర్శన కొచ్చింది దాని భావం ఒకరు పక్కన నిలబడి చెబితేనేగాని యెవరికీ అర్థమయినట్టు లేదు అంతగా కష్టపడి చెబితే, చప్పరించిన వారు కొందరు, పెదవి విరిచిన వారు కొందరు

మొత్తాని కా ప్రదర్శనలో ఉత్తమ బహుమతి 'విలయం' అన్నదానికి వచ్చింది గీసినది, ప్రఖ్యాత చిత్రకారిణి కుమారి మంజుల మంత్రిగా రెవరో, కుమారి మంజులని పది నిమిషాలు పొగిడి బంగారు పతకం అందజేశారు ఆమె చిత్రం పారిస్ అంతర్జాతీయ ప్రదర్శనలో పాల్గొంటుందని ప్రకటించబడింది

రావు ఉత్సాహానికి పట్టపగ్గాల్లేవు తొందరగా మంజులని సమీపించాడు

మంజుల మొగంలో రక్తం చింది, కందినట్టుంది ఆ మొగంలో నవ్వులేదు రావు కర్థం గాలేదు

"ఇది మీరు తీసుకోండి" బంగారు పతకాన్ని రావు చేతిలో పెట్టి పిలిచినా వినకుండా గబగబా వెళ్ళిపోయింది మంజుల

అంతే ఆ తర్వాత ఆమెని పిలుసు కోడం పడలేదు

"ఈ ఆర్టిస్టు లనేవాళ్ళు యెప్పుడూ యింతే ఎప్పు డేం చేస్తారో వాళ్ళకే తెలియదు" అంటాడు రావు యిప్పటికీ ★

సర్వసన్నద్ధులమై వుండాలంటే శక్తివంచన లేకుండా కృషిచేయాలి.